

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 367/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej JUDr. Rastislavom Cestickým, advokátom, Palackého 1, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/12/2023 z 27. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Okresný súd Bratislava III rozsudkom sp. zn. 8C/204/2003 z 1. marca 2019 zamietol žalobu sťažovateľky (výrok I), ktorou sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok II).

3. Na odvolanie sťažovateľky Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 16Co/74/2020 z 25. mája 2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v oboch výrokoch (výrok I) a žalovanému priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II).

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci,

namietajúc tiež nesprávnosť výroku o trovách prvoinštančného aj odvolacieho konania, a bola toho názoru, že v posudzovanom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením doručeným právnomu zástupcovi sťažovateľky 8. apríla 2026 dovolanie odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolanie sťažovateľky proti výroku rozsudku krajského súdu o nároku na náhradu trov konania odmietol na základe § 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP, keďže smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné [§ 447 písm. c) CSP]. Dovolací súd sa preto nezaoberal vecnou správnosťou dovolania podaného v tejto časti.

III.

Argumentácia sťažovateľky

6. Podľa sťažovateľky najvyšší súd sa odmietol zaoberať jej dovolaním, ktoré smerovalo proti výroku odvolacieho rozhodnutia o náhrade trov konania z dôvodu, že nemôže rozhodovať proti uzneseniu o náhrade trov konania. Sťažovateľka však nepodala dovolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Dovolanie podala proti rozsudku súdu prvej inštancie, resp. proti rozsudku odvolacieho súdu, nie proti uzneseniu. Všeobecné súdy rozhodujú rozsudkom o nároku na náhradu trov konania, po jeho právoplatnosti následne rozhodujú uznesením o konkrétnej výške trov (§ 262 ods. 1 a 2 CSP). Tým, že sa najvyšší súd odmietol zaoberať namietanou nesprávnosťou výroku o náhrade trov konania, odprel sťažovateľke v tejto časti právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces. Najmä, ak nižšie súdy okolnosti hodné osobitného zreteľa vo svojich rozhodnutiach neposudzovali.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ktoré, vychádzajúc z ústavnej sťažnosti sťažovateľky, zrozumiteľne smerujú len proti rozhodnutiu o dovolaní podanom proti výroku o nároku na náhradu trov konania. Nesmerujú teda proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým sa rozhodovalo o dovolaní proti výroku odvolacieho súdu vo veci samej.

8. Ústavný súd už judikoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu o odvolaní proti prvoinštančnému rozhodnutiu o nároku na náhradu trov konania je rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti (§ 420 CSP) ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí (I. ÚS 275/2018).

9. Sťažovateľka argumentuje, že nepodala dovolanie proti uzneseniu, ale proti rozsudku. Z toho má podľa nej vyplývať neaplikovateľnosť výluky z prípustnosti dovolania danej § 421 ods. 2 v spojení s § 357 písm. m) CSP – pozri uvádzacu vetu k § 357 CSP („Dovolanie je prípustné proti uzneseniu...“).

10. Argumentácii sťažovateľky nemožno priznať úspech. Výrok rozsudku odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania má vždy povahu uznesenia, hoci je formálne inkorporovaný v rozhodnutí vydanom vo forme rozsudku.

11. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 358/2019).

12. Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že postup najvyššieho súdu, ktorý dovolanie sťažovateľky namietajúce nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu trov konania ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP v spojení s § 421 ods. 2 [s poukazom na § 357 písm. m) CSP], nie je ústavne spochybniteľný. Napadnutým rozhodnutím preto najvyšší súd neodoprel sťažovateľke základné právo na súdnu ochranu ani právo na spravodlivý proces. Postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv a slobôd (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia, vrátenie veci, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu